

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 388/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. F. K., S., zastúpeného advokátom JUDr. T. S., PhD., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie jeho základného práva uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vykonávať inú hospodársku činnosť podľa čl. 26 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. k. 6 C/165/2010-83 z 25. októbra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. F. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2011 doručená sťažnosť JUDr. PhDr. F. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. S., PhD., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie jeho základného

práva uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vykonávať inú hospodársku činnosť podľa čl. 26 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C/165/2010-83 z 25. októbra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Sťažovateľ uzatvoril dňa 1. 7. 2008 s pani R. P. dohodu o odmene za poskytnuté služby.

Na základe dohody o odmene bola zmluvne ustálená odmena za právne služby, ktoré sťažovateľ poskytol menovanej v rokoch 2008 a 2009. Predmetná odmena je určená vo výške 15% zo sumy dlžného výživného uznaného v sporovom konaní s tým, že uvedenú odmenu mala menovaná zaplatiť sťažovateľovi do 10 dní od úspešného ukončenia konania. Predmetné služby predstavovali písomné podania, konzultácie, nahliadnutie do spisu a komplexné poradenstvo menovanej pri rozvode jej manželstva, úprave práv a povinností k jej maloletým deťom, majetkového vypořádania s bývalým manželom a jej pozície poškodenej pri trestnom stíhaní jej manžela.

Rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 1. 10. 2008 určil dlžné výživné v sume 105.000,-Sk, čo predstavuje 3.485,-€. Dohodnutá odmena teda predstavuje sumu 522,-€.

Menovaná tak, ako sa v dohode zaviazala, v dohodnutej lehote odmenu sťažovateľovi nevyplatila. Sťažovateľ predžalobnou výzvou zo dňa 24. 4. 2010 vyzval menovanú na plnenie do 15. 5. 2010. Menovaná svojím listom zo dňa 14. 5. 2010 odmietla plnenie realizovať.

Sťažovateľ svojím podaním zo dňa 25. mája 2010 podal návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 522,-€ s prísl.

Okresný súd v Trebišove na základe uvedeného podania vydal platobný rozkaz sp. zn. 6 Ro/187/2010 zo dňa 15. 6. 2010, voči ktorému podala menovaná odpor dňa 30. 6. 2010. Na základe vyššie uvedeného nariadil Okresný súd v Trebišove pojednávanie a následne vydal dňa 25. 10. 2010 rozsudok, ktorým žalobný návrh sťažovateľa zamietol.

Dôvodom zamietnutia návrhu sťažovateľa napadnutým rozsudkom Okresného súdu v Trebišove je podľa názoru prvostupňového súdu skutočnosť, že dohoda o odmene za poskytnuté právne služby je absolútne neplatná v zmysle ust. § 39 OZ a to preto, že dotknutá zmluva je v rozpore s ust. § 3 Z. č. 586/2003 Z. z. o advokácii.

Sťažovateľ má za to, že prvostupňový súd právny vzťah založený medzi sťažovateľom a menovanou dohodou o poskytnutí odmeny za poskytnuté právne služby subsumoval pod nesprávnu právnu normu, teda zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii.

Zo spisovej dokumentácie i samotného rozsudku plynie, že sťažovateľ nie je advokátom, ani inou osobou tak, ako to zakladá ust. § 1 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Ust. § 1 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z., ktorý je fundamentom napadnutého rozsudku, nezakladá vo svojom jazykovom, logickom, či systematickom výklade označenie toho, kto môže poskytovať na území SR právne služby /za odmenu/, ale to, že na území SR poskytujú advokáti a ostatné osoby uvedené v tomto zákone právne služby podľa zákona o advokácii, teda len v jeho rozsahu a spôsobom. Zakladá to ostatne i samotný názov ust. § 1 dotknutého zákona, ktorý znie „Poslanie advokácie.“ V žiadnom prípade nemožno ustáliť, že z predmetného ustanovenia plynie, že všetky iné osoby ako tie, ktoré sú uvedené v ust. § 1 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z., majú zakázané vykonávať právne služby za odmenu.

Keďže nielen v zákone o advokácii, ale ani v iných zákonoch nie je zakázané, aby osoba s právnickým vzdelaním nemohla vykonať právnu službu za odmenu a uzatvoriť dohodu o odmene za právne služby, platí ústavný princíp v zmysle čl. 2 Ústavy SR a to, že každý môže konať to, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Predmetný právny vzťah medzi sťažovateľom a menovanou je teda založený a subsumovaný týmto ústavným princípom a následnou dispozičnou voľnosťou zmluvných strán, ktorá je typická pre súkromnoprávny charakter občianskoprávnych vzťahov...

Napadnutý rozsudok zakladá, že dotknutý právny úkon, teda dohoda o odmene za poskytnuté právne služby, je v rozpore so zákonom, teda, že je právnym úkonom právom reprobovaným.

Zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, upravuje v ust. § 3 negatívne vymedzenie toho, čo v zmysle zákona nie je živnosťou.

Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d./ 3. zákona č. 455/1991 Zb. živnosťou nie je činnosť pri výkone povolání advokátov podľa zákona o advokácii.

Podľa ust. § 3 ods. 2 písm. zg/ zákona č. 455/1991 Zb. živnosťou ďalej nie je poskytovanie právnych služieb za odmenu.

Z uvedeného jednoznačne plynie, že zákonodarca pri koncipovaní ust. § 3 zákona č. 455/1991 Zb. explicitne pomenoval právom aprobované činnosti, ktoré nie sú živnosťou. Súčasne zákonodarca v predmetnom ustanovení zákona č. 455/1991 Zb. výslovne pomeníva zákonom danú existenciu dvoch osobitých činností a to jednak činnosť pri výkone povolání advokáta podľa zákona č. 586/2003 Z. z. a jednak poskytovanie právnych služieb za odmenu, ktoré jednoznačne môžu existovať popri sebe.

Ak zákonodarca v určitej právnej norme pomenoval poskytovanie právnych služieb za odmenu ako činnosť existujúcu a právom aprobovanú a zároveň platí princíp vnútornej nerozpornosti právneho normatívneho systému, je nepochybné aj poskytnutie právnych služieb za odmenu sťažovateľa menovanej konaním právom aprobovaným a teda je v súlade so zákonom i dotknutá dohoda o odmene za poskytnuté právne služby, ktorú prvostupňový súd v Trebišove označil za absolútne neplatnú.

Voči rozsudku Okresného súdu v Trebišove podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Výsledkom inštančného konania na Krajskom súde v Košiciach je rozsudok zo dňa 26. 4. 2011 sp. zn. 3 Co/28/2011, ktorým inštančný súd potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trebišove z dôvodu, prezentovaného na str. 5 rozsudku Krajského súdu a to, že okresný súd správne posúdil dohodu sťažovateľa s menovanou za absolútne neplatnú z dôvodu jej rozporu so zákonom a to s ust. § 1 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a zároveň tým, že citované ustanovenie je kogentnou právnou normou na základe slovného spojenia, že právne služby na území Slovenskej republiky poskytujú advokáti...»

Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd rozsudkom č. k. 6 C/165/2010-83 z 25. októbra 2010 a krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 porušujú jeho základné právo uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základné právo vykonávať inú hospodársku činnosť podľa čl. 26 ods. 1 listiny. Porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu

č. k. 6 C/165/2010-83 z 25. októbra 2010, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o zaplatenie 522 € z titulu dohody o odmene za poskytnuté právne služby.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Okresný súd v Trebišove rozsudkom sp. zn. 6 C/165/2010 zo dňa 25. 10. 2010, ktorým zamietol žalobný návrh sťažovateľa, porušil základné právo sťažovateľa na vykonávanie inej zárobkovej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 26 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 3 Co 28/2011 zo dňa 26. 4. 2011, ktorým zamietol odvolanie proti rozsudku Okresného súdu v Trebišove sp. zn. 6 C/165/2010 zo dňa 25. 10. 2010, porušil základné právo sťažovateľa na vykonávanie inej zárobkovej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 26 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

3. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3 Co 28/2011 zo dňa 26. 4. 2011 sa zrušuje.

4. Rozsudok Okresného súdu v Trebišove sp. zn. 6 C/165/2010 zo dňa 25. 10. 2010 sa zrušuje.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky vec vracia Okresnému súdu v Trebišove na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 10.000,-€, ktorú je povinný zaplatiť Okresný súd v Trebišove, a sumu 20.000,-€, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Košiciach, a to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Okresný súd v Trebišove a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania za dva úkony právnych služieb (podľa § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a, b vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov, prevzatie a príprava zastúpenia, podanie Ústavnému súdu Slovenskej republiky, dvakrát po 123,50 eur, plus režijný paušál dvakrát po 7,41 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) spolu vo výške 261,82 eur k rukám advokáta JUDr. T. S., PhD. so sídlom v K., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 26 ods. 1 listiny každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a vykonávať inú hospodársku činnosť.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/165/2010-83 z 25. októbra 2010, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý svojím rozsudkom č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých

z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľa obsiahnutou v odôvodnení jeho sťažnosti bolo jeho presvedčenie, že krajský súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, nesprávne posúdil dohodu o odmene za poskytnuté právne služby ako neplatnú z dôvodu rozporu so zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 sa uvádza:

«... Podstata odvolacích námietok žalobcu spočíva v nesúhlase s právnym posúdením právneho úkonu dohody zo dňa 1. júla 2008. Súd prvého stupňa správne posúdil dohodu zo dňa 1. 7. 2008 ako neplatnú pre jej rozpor so zákonom, a to ust. § 1 ods. 3 zákona č. 583/2003 Z. z. .

V súlade s ust. § 1 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii právne služby na území Slovenskej republiky poskytujú advokáti, ako aj ďalšie fyzické osoby a právnické osoby uvedené v ust. § 30 písm. b/, c/, d/, e/ a i/ za podmienok a spôsobom ustanoveným týmto zákonom.

Ustanovenie § 1 ods. 3 tohto zákona je kogentnou normou vyjadrenou slovným spojením: „právne služby na území Slovenskej republiky poskytujú advokáti...“ Dobrovoľné zastúpenie na základe plnomocenstva (§ 31 a nasl. OZ) a plnomocenstva na zastupovanie v občianskom súdnom konaní (§ 24 a nasl. O. s. p.) je aj typickým príkladom činnosti advokátov, avšak zastúpenie účastníka, ktorýmkoľvek občanom spôsobilým na právne úkony v súlade s ust. § 27 Občianskeho súdneho poriadku nie je právnou službou.

Odvolačí súd preto stotožňuje sa s právnym záverom súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti právneho úkonu dohody o odmene za poskytnuté služby zo dňa 1. 7. 2008 podľa § 39 Občianskeho zákonníka potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p...»

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležité a obširne zhodnotené. Krajský súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v odvolaní sťažovateľa ústavne predvídaným spôsobom. Závery krajského súdu sú logickým pokračovaním dokazovania vykonaného prvostupňovým a druhostupňovým súdom a podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje. Sťažovateľ ani žiadne námietky, pokiaľ ide o jeho súdnu ochranu zaručenú čl. 46 a nasl. Ústavy, nevzniesol. Ústavný súd preto nemá dôvod hodnotiť postup všeobecného súdu smerom k týmto garanciam.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľa uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva vykonávať inú hospodársku činnosť podľa čl. 26 ods. 1 listiny, preto sťažnosť v časti namietajúcej rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co/28/2011-118 z 26. apríla 2011 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal len porušenie základného práva uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva vykonávať inú hospodársku činnosť podľa čl. 26 ods. 1 listiny. Sťažovateľ nenamietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd odmietol sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 26 ods. 1 listiny v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05) vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi vznesenými v petite sťažnosti, ktoré sa viažu na úspech o merite veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011